

No més drets sense deure.
 No més deure sense drets.
 Els drets individuals són imprescriptibles. Inalienables i intransmissibles. Legislar la Llibertat baix pretext de garantir-la, és cometre atentat contra ella. La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat ajena. És lícit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. L'embrutit milionari que baixa pretext de mentida moralitat y a la sombra de sas riquesas mal adquiridas persegueix a qui critica sos vicis y la societat qu'els consent, és un dels seris més envilitats, degradats y despreciables de la Naturalensa.

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense mixtificacions ni giraments de cap mena, tant si se veu perseguida per hipòcrites farsants, com si sent l'aplaus de la gent verdaderament honrada y digna. La TRAMONTANA en politica defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y s'oposa a la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, avuy speeditat al capitalisme. La TRAMONTANA no està afiliada a cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromisos ni preocupacions de sectari.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei

La Tramontana és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees politicas, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranger, 2
 Las suscripciones es pogan per adelantat

ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, n.º 1, 1.º, BARCELONA
 Pels pagos s'admeten libranças del Giro Murno, lletres de facil cobro y sellos de 15 céntims. No s'admeten libranças especials de periòdics

PREU D'AQUET NUMERO
 * * 10 CÉNTIMS * *

Número extraordinari destinat a commemorar la fetxa del 1.º de Maig

CUYNA BURGESA

Per fe' un tiberi com cal del Maig en el primer dia, ha buscat la burgesia un cuyner molt especial.

Y encar que molt me l'encintan, ja es veu, am lo que sol fer, que no és tant fero el cuyner com els burgueses el pintan.

LA DIADA

Estem ja demunt del 1.º de Maig, y anem a abocar la nostra opinió sobre lo que creyem que serà aquest any la mencionada fetxa.

Considerats els preliminars que l'han precedida y els preparatius que l'acompanyan, pod quasi assegurar-se qu'aquesta vegada serà la fetxa del 1.º de Maig la més mansa qu'haurém vist a Barcelona y probablement per tota Espanya.

El partit Socialista Obrer espanyol, cumplimentant els acords dels Congressos de Paris y Bruselas, patrocinà fer festa per aquesta diada y anar en professó als poders públics o per la via pública, demanant ó demostrant las sevas simpatias per la jornada legal de vuyt horas de treball. Mes el partit Obrer és tant curt aquí a Espanya, està tant descreditat com a tal partit, que la seva influéncia és contadíssima, y ho seria encara molt més, si, respecte a organisció y qüestions de treball, els anarquistas espanyols no s'haguessin d'un quant temps ensaiat separat dels motllos a que supeditavan la seva conducta alguns anys enderrera. Mes, am tot, són encare, en aquesta regió, els anarquistas, prou potents pera que no es puga contar per res en promoure agitació entre la classe obrera si ells no ho volen ó no s'ho proposan.

Y açu st any, pel 1.º de Maig, sembla que els anarquistas dormen, tant ó més fort que l'any passat, que no va deixar de produhirse cert moviment, per alló d'escaures en una festa de precepte aquesta diada. Si, tal vegada en oposició al partit Obrer y pel gust de deixar-lo sol, ó poder per altres motius que no són propis d'anàlisis en aquest treball, els anarquistas, a lo menos per lo que toca a Barcelona, es declaren en huelga... d'agitar l'opinió pública ni de fer res en bé de las vuyt horas per jornada de treball, pues a'gunas corporacions obreras en las qu'els anarquistas hi tenen decidida influéncia, ó no han acordat res pel 1.º de Maig, ó, cosa pitjor encare, han acordat no fer res, ni festa.

Per nosaltros aquesta conducta és censurable y contraproduent als propòsits que l'ha-gin pogut guiar, si, com creyem, ha sigut inspirada en el desitj de deixar sol al partit Obrer en la tasca d'agitar y de fer festa per aquesta diada, pretenint d'aquet modo que quedí demostrada la seva impotencia. En primer llog, nosaltros entenem qu'és una solemne barbaritat ferse la guerra uns partits obrers amb altres partits obrers, y del meteix modo qu'havem sempre combatut la política d'exclusivisme y d'odis del partit autoritari contra els anarquistas, tenim de combatre també, si volem demostrar-nos francs y lleals, la tendéncia de ren-cors y enemistats dels partits anarquistas contra els socialistas autoritaris. No entenem per aixó qu'es tingan de confondre els principis ni els procediments propis d'uns amb els dels altres; mes d'aixó a ferse una guerra que molts cops traspassa e s límits de la qu'es fa a la burgesia, y a tanta diferéncia com de tindre rahó a no tindre gens. Y en favor d'aquesta conducta, qu'entenem altament convenient als interessos generals de la classe treballadora, estem segurs de que qui més hi posi més hi guanyarà. Per aixó no podem aplaudir la conducta dels anarquistas que per oposició al partit obrer arriben fins a l'extrem de quedarse treballant el 1.º de Maig. Ademés, els anarquistas tenen sempre l'obligació d'agitar més que ningú, tant sols pel mer fet de ser tals. Y si en llog d'aixó deixan sol al partit Obrer, per anul-lo, en la tasca d'agitar tingan per benentés que l'anul-lo serà sempre el qui s'hagi quedat a casa. El partit Obrer, ó siga un partit socialista autoritari entre la política y l'anarquisme, té perfecta rahó de ser, com tenim demostrat en el nostre folletó *«Els partits socialistas espanyols, y fassi qui vulgui lo que vulgui, de més bona ó mala manera, segons el talent dels seus inspiradors, subsistirà aquest partit mentres no vingan noves circumstancias a anul-lo, que no aixis com aixis els partits es fan, que no aixis com la voluntat de las personas, sinó per la força de las ideas y de las circumstancias.»*

Avuy encare s'hi és a temps a plegar tothom pel 1.º de Maig y procurar una agitació que conngui, no retredant la produhida per aquesta fetxa, que tanta importancia ha donat al problema social, fent que tant amigs com adversaris s'ocupessin d'ell y no pugués ja negarse la seva existencia. No s'argumenti dihent qu'aixó no més significaria una festa més, puix aquest argument era el que gastava la premsa burgesa y alguns obrers pel Maig del 90 y del 91, y nosaltros, que llavors opinavam en contra, no es qüestió qu'are haguem cambiat d'opinió amb el transcurs d'aquet temps. Si pel Maig del 90 y del 91 no era fer festa el dia 1.º, una festa com qualsevolga altra, sinó una protesta de la classe treballadora, igual té d'esserho avuy, baix pena de contradirnos.

No desitjem nosaltros per cap concepte qu'es produheixi una agitació per fets qu'es fassin antipáticos a l'opinió pública, sinó tot lo contrari: la manifestació qu'indicavam avuy fa quinze dias, estem segurs que, preparada am temps, s'hauria fet simpática a tothom, igualment que la celebració de meetings al mati y mirar d'aprofitar l'agitació propia de la fetxa, procurant estendre més l'organisció obrera per tots conceptes, y, si possible fos amb alguna probabilitat d'èxit, intentant la millora de las condicions de treball en alguns oficis.

Creym ja haver dit lo suficient en aquest assumpto, y a l'obrer toca ara fer lo que millor li aparegui.

LA QUESTIÓ SOCIAL EN EL TEATRO

L'empresa del de Novedats en ha donat a conèixe el drama d'Ibsen *Un enemigo del pueblo*.

Tantas alabansas haviam sentit fer d'aquesta obra per amigs y correligionaris, y fins per la premsa burgesa, que no havem pogut resistir al desitj d'escollar-la, y a darrers de la semana passada ens vam proporcionar aquet 8018.

Verdaderament *Un enemigo del pueblo* és notabilíssim, enclou bellesas de primera forsa y marca un cambi regenerador de l'art en el teatro. Mes d'aixó a considerarlo una concepció perfectíssima del revolucionarisme, com alguns amigs nostros han fet, hi va encare alguna distancia, sense que vulguem dir no obstant, que per algun petit defecte de detall tinga de perdre la bellesa innegable del conjunt.

La trama de l'obra és tant senzilla com humana y natural. Un doctor que dirigeix un balneari qu'és la principal font de riquesa del poble ahont està establert, descubreix que las ayguas destinadas a curar estan infestadas per defectes de la construcció de l'acueducte que las porta a l'establiment, y com home recte, no vol carregar sobre la seva conciencia la responsabilitat de repartir noves malalties en llog de curar els malalts qu'an allí es presentin, y vol fer públic el descubrimient a fi de posarhi l'oportú remey, trobantse desseguida am l'oposició dels interessos creats a l'ombra del balneari, que no volen perdre el negoci calculat per més que las ayguas esatessin en llog de curar als qu'anessin allí a restablir la seva salut. Y al voltant d'aquesta lloya, entre la rahó y l'interés, entre la veritat y la mentida, entre l'altruisme y l'egoisme, gira tot el nus del drama.

En el primer acte es fa l'exposició de l'argument de la obra, donant a conèixe el doctor Stokman a alguns dels principals interessats en l'empresa del balneari y a uns periodistas la condició malèfica de las ayguas y la manera de solventar aquesta dificultat, que consisteix en reconstituir l'acueducte de manera que las filtracions no nuquin perjudicar al líquid que per ell corri. Tothom li promet al doctor posarse de sa part ajudant-lo en l'idea de reconstitució de l'acueducte.

L'acte segon es altament interessant. La primera autoritat del poble, qu'és a la vegada germà del doctor y president de la Junta Directiva del balneari, y home de negoci abans que tot, calcula que las obras que tindran de ferse pera reconstituir l'acueducte, costarian uns doscents mil francs y obligarian a l'establiment a estar uns dos anys tancat, y preventent qu'aixó seria la ruina de l'empresa y del poble, quina relativa prosperitat es deu al bal-

neari, s'oposa terminantment a qu'es fassi públic l'anàlisis de las ayguas, y exigeix al seu germà una rectificació de las opinions formuladas sobre las condicions dels banys. El doctor es la creus de l'atrevimient de demanar tal ignominia y s'hi nega en rodó. El president de la Junta l'amenassa am dimitir-lo; però res li val, puix Stokman, qu'es creu tenir l'opinió pública en el seu favor, aménassa am dir la veritat al poble desde la premsa y obrirse pas per demunt de tots els interessos y las maldats, ja que sols el guia la rahó y el bon desitj de produhir un bé a l'humanitat. El final d'aquest acte, que creyem és el millor de l'obra, resulta d'un efecte dramàtic tant hermós com natural, puix quan la muller de Stokman l'incropa per las sevas extravagancias oposante a lo que mana el seu germà y li presenta els fills dihent-li que tal vegada per la seva culpa no podran ser feliços, el doctor, amb un rampell de noble estoicitat qu'admira y entusiasma, respon que precisament fa alló pera poder tindre dret tota la seva vida a mirar cara a cara y sens avergonyirse als seus fills.

L'acte tercer resulta també altament interessant y és en el qu'els tipos s'ens presentan més de mà mestre retratats. Passa l'escena a la redacció del periódic *L'Amig del Poble*, y els dos periodistas són una gràfica mostra del periodisme venal que desgraciadament tant abunda en las nostras societats civilizadas. Un president de la societad de propietaris y amo de l'impremta ahont es fa el periódic únic del poble, home que tot ho vol am moderació, perquè també forma part de l'associació del moderament, resulta un tipo acabadíssim del burges manso, tant com el prefecte y germà del doctor resulta un tipo no menos acabat del burges fiero, actiu, autoritari y despota, que no atent a res més que al tant per cent y al resultat practic dels negocis. Ell es qui va als periodistas, al impressor moderat y a tothom, a explicarlos que las obras que projecta el doctor pera sanjar las ayguas són un disbarat, puix no podria pagarlas la Junta del balneari, es tindria de fer un emprèstic municipal que tindria de pagar tot el poble, y tenint dos anys tancat l'establiment de banys tothom quedaria arruinat ó poc menos, am quins arguments logra que tots els qu'abans havian promés apoyo al doctor, are se li girin contra, inclós els meteixos periodistas que s'han empassat ja al partit del prefecte, l'un per veure si pescaria la plassa de secretari del municipi, y l'altre mirant d'arreglar alguna subvenció pel periódic, qu'es seu y porta vida molt raquítica. El doctor no cedex ni s'amilana am tals y tants contratemps, y anuncia que va a fer un meeting públic pera entrar al poble de las condicions de las ayguas y de la reparació de l'acueducte, pera fer que la veritat s'obri pas contra la mentida y per demunt de tots els interessos. Se li anuncia que no trobarà qui li pregoni el meeting ni qui li deixi local a propòsit pera celebrar-lo; mes el doctor diu que ja el pregonarà el meteix, y un capitó de barco li ofereix sa casa, que accepta, pera donarlo. La muller de Stokman torna a increpar al seu marit per la deria que té de posarse en pugna am tothom, y sobre els perjudicis que reportarà a la familia, responhent-li amb energia qu'arriba a convencel-lo: «Sabs per què em passa tot aixó? Doncs perquè tots aquests homes, igual que tu, no són més qu'unas donas rutinarias que, volent estimar la familia, no es cuidan may d'estimar ni perfeccionar la societat.»

L'escena del acte quart es desenrotlla en el local ahont el doctor Stokman dona el meeting, ó siga en la casa del seu amic marino, y aquí, en el nostre concepte, es ahont comença a perdre l'obra aquell immens valor dels primers tres actes, més encare que per faltari en alguns punts aquella naturalitat que fins aquí havia sigut extremada y per no sostindres a la meteix altura algun dels principals tipos presentats, per contondres el revolucionarisme y el liberalisme qu'informan l'argument amb un escepticisme que campeja bastant en els dos darrers actes. Comença l'acte quart acudint gent al meeting, y tant bon punt arriba el doctor succeheix qu'es fa nomenar un president pel públic, y comença a parlar tothom menos el qui convoca la reunió, quedant, per lo tant, en una situació falsa y dificil el protagonista, al qui també abans de comensar a parlar se l'obliga pel president a no parlar de las ayguas y de l'establiment balneari, extrem inadmissi-

ble, per quan no hi havia més motiu qu'aquest per haver convocat allí al poble. L'autor es veu qu'en aquest meeting s'havia proposat sortir-se un xic del tema, i va comensar per eliminar del tot lo natural, cosa que no deixa de constituir un defecte, si bé no de gran importància. Obligat, doncs, el doctor Stokman a no parlar directament de la putrefacció de las ayguas, entra a parlar de la putrefacció de las costums, del virus de la gent influent, en una paraula, de l'escoria social, sentant en absolut el principi de que las majorias sempre tenen culpa i las minorias sempre tenen rabó, afegint que no és la gent poderosa e influent lo pitjor del món, sinó las majorias qu'els segueixen, i afirmant qu'el populatxo es la primera materia d'ahont s'extreu el verdader poble. Aquesta darrera afirmació, las que fa sobre el crani del nos paglo i del gos fi, i la de que las teorias liberals son las úniques morals, es lo que constitueix el bon sentit revolucionari d'aquest acte. En cambi, l'afirmació absoluta de tenir sempre rabó las minorias, algunas de las diatribas llenzadas contra el poble per la seva estupidés, i la circumstancia de qu'en la votació del meeting no més resulti reconeguda la veritat per un borratxo, constitueixen las notas d'escépticisme, que no debem confondre amb el liberalisme i el revolucionarisme que respira l'argument i el plan de desenrolló de l'obra.

L'acte quint és pod dir que tanca la filosofia de l'argument, acabant amb la nota culminant, altament escéptica. Apedregat pel poble el sabi doctor i fins amenassada d'assalt la seva casa, es va fent un buyt horrosó al seu entorn, despedint lo propietari de la casa qu'ocupa, dimitint lo seu germà de la direcció del balneari i apartantse tothom d'ell, lo que li inspira la sublime frase de que l'home lliure lo únic que té de fer és no degradarse cometent injusticias, per no tenir may qu'avergonyirse d'ell meteix. En aixó un parent ric, que pensava deixar tota la seva fortuna als fills del doctor, i del qui aquest ha dit que sas pellerias inficionavan també las ayguas del balneari, ve a dirli que s'ha aprofitat de la baixa que han fet las accions de l'establiment de banys, pera comprar totas las qu'ha pugut, am lo qual, si ell no la corre més lo de las ayguas inficionadas, y menos lo de las sevas pellerias, haurá realitat un gran negoci, que quedará tot a favor dels seus propis fills. El doctor perd aquí el tipo caracteristic de tota l'obra, vacilant entre el cumpliment del seu deber i la fortuna dels seus fills. El parent li dona un parell d'horas de temps pera que digui si ó no accepta las sevas proposicions, en lo ben entés de que si no las accepta desheredará als seus fills, deixant las sevas riquesas a un establiment de beneficencia. En aixó tornan els periodistas y el de la moderació, que havent sapigut la compra d'accions del balneari pel parent del doctor, que volia deixar la seva fortuna als fills d'aquest, creuen pura novela lo de las ayguas inficionadas y si sols un ardit legal pera fer un bon negoci, anantli a proposar que, haventli rist las intencions, ells l'ajudarán si el doctor els paga aquest servey, lo qual fa montar en tanta indignació a l'home digne, que per tota contestada diu: *Ahont és el bastió*, y agafant lo primer que li ve a mà obliga a cridar socorro als proponents, que surten d'aquella casa esverats, al temps qu'el doctor es decideix a cumplir el seu deber y renunciar a la fortuna dels seus fills a costa d'un engany, contentant que no vol fer lo que li proposa el seu parent i cambi d'enriquirlo an ell y a la seva familia.

L'excitació que determinan en el protagonista las escenas qu'acabem de referir li fan llenzar brillantissims apostrofos contra las preocupacions y la societat actual, dibhent qu'els partits politics son una máquina de trinxar carn, que els quefes de partit son llops carnicers que s'alimentan de las veuvas dels seus remats, que la autoritat es la degradació de l'home, y soste que vol fer homes lliures y nobles dels seus fills, trentollos dels colegis, ahont tanta preocupació s'ensenya, pera educarlos ell tot sol en l'escola de la llibertat y l'honrades, junt amb els pillets més abandonats que trobin els seus fills, porque el doctor está segur de qu'el crani de molts anomenats pillets demostren més talent qu'el de molts pretreguts sabis. Y quan un dels seus fills, amb l'ignocencia propia de l'edat, li pregunta:—Y què farem, papà, quan siguem homes lliures, nobles y honrats?—ell contesta

am sublimitat heroica, referintse als penegetas de la societat d'avuy.—L's dedicareu a cassar llops, qu'és lo qu'abunda més per tot arréu.—La llastima de tota aquesta exuberancia de pensament es que serveixi per anar a parar a la frase final que ve a tancar l'obra com resum de l'argument, y que, com ja havem dit, resulta altament escéptica. L'afirmació que condensa el resum de l'obra és la següent: *L'home més poderós del món és el qu'está més sol.* Aquesta frase és tan tant escéptica, qu'és la negació del liberalisme, de l'altruisme, del revolucionarisme, y fins de la civilisació. Pel contrari, l'home és sociable per excelencia, perquè l'associació respon a una necessitat ineludible, tant, que fins el grau de sociabilitat determina el de civilisació de l'individu y de las colectivitats, y per aixó entenem qu'es te de combatre la tendencia escéptica d'aquest hermos drama d'Ibsen. La condemna absoluta de las majorias, la veritat votada no més que per un borratxo, y la proclamació del estar sol com aspiració suprema de l'individu, és consagrar l'impossibilitat de perseguir la perfecció humana, és altre *Lasciate ogni speranza* pintat a la porta de l'infern de la vida, quan precisament el revolucionarisme y l'anarquisme qu'es preté ensalzar en l'obra és sentir entusiasme per regenerar la humanitat, per donarli sava nova en que nutrir el seu raquitic organisme y transformarlo en altro ple de vida amb el vigor de las modernas idees d'emancipació social.

Mes, apart els defectes apuntats, cal reconeixre, y ho fem am molt gust, que l'obra d'Ibsen *Un enemigo del pueblo* és d'un género nou que marca desconeguts horitzons en l'art qu'al teatre s'exhibeix y logra de debó interessar al public, menos durant la representació que després d'ella, per lo qu'es presta a meditar lo que s'ha sentit sense convencionalismes ridiculs ni efectes carregats d'inverosimilitut, sinó amb una naturalitat envejable y amb un interès sempre creixent, que resulta sens haverlo preparat, en lo qual está son principal mérit.

Valla el d'Abril de 1893

Amig d'infern: Són molts las infamias que tindriam qu'explicarli d'aquesta població; però sols volem ferli referencia de las que quax no es poden soportar. Sabra com desde el sol ó de l'actual hem de transitar, desde que s'apaga el sol, a las fogas, pel motiu d'haver negat los administradors de la fabrica del gas el donar lliam a la via pública. Lo que ha donat lloc a la negociació diu que es un inglaterra de Panamá. (Quina sort parlar de Panamá a Espanya,) y en particular a l'esquiti de ciutat vallesana. Será que som parissencs! Però are ens surten els administradors del poble voluntariosos donar lliam, compromentent sols a la classe obrera. Vostó dirá—Es clar. Ane qui han de comprometre són a la classe treballadora, per quant adó llo qu'han d'anar més de nit, per mor de cumplir els treballs. Però com els obrers la estem curata d'espanta y ensopegada, y els administradors aixó ja ho saben, es quan ens venen per lliam; però no de dar claror sola, sinó de dar claror y regalo pels proletarians. Ja ho veu si ens estimam.

De lliam de el següent, com estem a la vigilia del mes de las flors, es tenem que donax y gran tot en un dia, després de pondrel'hi el sol y l'adop, y enviam un pleg a cada corporació ó societat obrera dient qu'els ajudam a formar una comissió per fer una demanda al capta general, com a Valls, convé poca ó molta forma militar destacada pera donar més vida a la població, es a dir, perquè's fessin més consums. No troba voste que aixó a l'instá a Boscax la classe obrera per fer demanda de llova armada es necessita no tenir res de persona? En quant a la forma armada sols es propi de la burguesia per guardar els seus interessos. Donca si, han tingut alló qu'es dia tota la barra de viquer posar en dita pericó a la classe obrera. Iets no s'entén d'aquest poble no es parlem. No los cas qu'os venguem presentats a comissió, al jurat per lloca. En aquest poble hi há tanta hipocresia!

Li donam el mes d'expressa saludo.

Valls Tramontaneses

DE MAIG

Avuy es la gran festa, la festa del treball! Que callin las enclusas! Que cessi el cop del mall! Las máquinas que parin! Que parin els telers, qu'avuy es la gran festa, la festa dels obrers!

Avuy de quan batagan, plebs de plaber, mi cora, avuy es jorn de data pec tots els productors

Tremolin els burgesos, tremolin els tirans, per quant els obrers puguin desarrollar els seus plans.

Tremolin els gitanos de la sang de l'obrer: tremolin, sí, tremolin, pel jorn de Maig primer: Que si no es aquest, l'altro els té de donar empag, qu'el món té de remoure un primer jorn de Maig.

La nostra fit és cincreta y unánim nostre crit; y es nostre crit unánim del fons del cor sortit. No intenteu oligarismos a dins del coll-la veu, qu'es nostra veu potenta y si ó no ho lograreu.

Ja no está lluny el dia d'acabá aquest comerç de suhor, sang y vida qu'es la en tot el univers. Aprofitheus are qu'en teniu ocasió, qu'es en privar el pobre quan tinga ilustració.

Aprofitheus foras: escrupulos no tingueu; que l'obrer té per vici valguer lo que no es seu. Al s arribará el dia per tots tant destiat, l'Tremolin quan imperi per tot la llibertat.

Avuy es la gran festa, la festa del treball! Que callin las enclusas! Que cessi el cop del mall! Las máquinas que parin! Que parin els telers, qu'avuy es la gran festa, la festa dels obrers!!!

DOMINGO BARTRINA

SONETS DEL 1er DE MAIG

EL SEU DÍ

Fill d'un pare (ó de dos, si aixó pod'és) qu'a l'altro més ab negres trafica, ell, en aquest, als blancs la treballa per despagar, si podé, passas am rí. Gran devot, aixó sí, té molta fe, illa deu dona interès; y a nostra ve, passa per home honrat y crustia, per persona decent y home de bé. Si algun desventurat treballado té la dona un sich mala, tot agut li brinda son amparó y protecció, y si l'espèra, ja está ben guarrit! Pro nó que amb un garrot, aixis qu'ho sah, l'honrat treballado me li abra el cap.

EL CAPITALISTA

Té una fabrica al Clot ó a Sant Martí, teixia y al meteix temps assala blat, y en lo carrer de Munda té amoniat un primer pis ab totos y quet mesquí. Mantent a mojar, amb un acó cost, una garrida, encare que es cast; cada dia, va a missa, y lo vehinat, com que va am cotxe, el té per bon vehi. Es molt valent; a dalt d'un sostre-mort, per lo 1er de Maig, cada any s'está estirat la meteix ab totos y quet mesquí. Y vort dias després, grog com un mort, ple de trenyinas, tal com solt baixá diu a qui li preguntat—Ving de l'hort.

T. D.

Com qu'a Espanya encare no n'hi há prou, actualment tracta de formarse un nou partit amb alguns elements militars y en Silvea, pera tornar en el poder quan s'en vagri en Sagasta.

Lo qu'es si tenen d'esperarse a que per sa plana voluntat deixi el ministeri l'home del tupe, ja poden llogarhi catrs, pera arribar els del nou partit a pujar al candellero.

Y si de las ganas de qu'ho deixi en Sagasta, passem a mesurar las que tinga el país de veure pujar als del partit nou, ja poden llavors esperarse al cementiri.

Y creure en novas encarnacions pera arribar a ministros.

El nou partit volen anomenarlo partit nacional, y diuen els seus partidaris qu'obehira la seva constitució a la necessitat de «regenerar la patria y el trono, próxims a sucumbir.»

Entre Totsants y Manresa,
més enllà del dijous gras,
hi hà una vinya molt ufana
que fa un fruyt piramidal.

Aligots de moltes menas,
alias partits avansats,
volen disfrutar també
dels fruyts qu'à la vinya hi hà.

Mes allí, per espantarlos,
un cert bulto hi hà plantat,
que d'aturarse à la vinya
nit y dia els vol privar.

Per si s'aturan ó no
an el fruyt amenassant,
una gabia allí à la vora
tamé l'amo hi fa posar.

¿Perdran la pó', al fi, eis aucell
y aquell fruyt destruiràn?
Aquí està ekquid de la cosa,
qu'el temps ja ens ho aclarirà.

«¡Ola, ola! ¿Aixís estem ja per uns quants mesos de no manegar las cireras del pressupost?»

Ja ho creg qu'es tracta de regenerar la patria y el tronol!

La patria ho diuen per la panxa.

Y el tronol pel temor de quedar tronats.

Això del vot plural que s'acaba d'establir a Bèlgica és una cosa que té engrescats als nostros monàrquics.

Perquè és lo qu'ells diuen:

«Si a Bèlgica es donan tres vots segons a qui, ¿no en podem a Espanya donarne trenta a qui millor ens sembla?»

Y d'aquesta manera, naturalment, amb uns quants morts *trentanaris* que votin, ja tenen els ministerials la victoria assegurada.

Y l'industria de las tupinadas haurà donat un pas inmens en la seva perfecció.

Y els partidaris de la situació podrán enganar-se am més rahó que may, amb el nom de *protectors de l'industria nacional*.

El govern francès ha prohibit las manifestacions en la via pública pel 1.er de Maig.

Per lo qual resulta que l'adelantada república francesa és tant liberal com el govern d'en Cánovas.

El govern fusionista d'Espanya tampoc aquest any vol autorisar las manifestacions en la via pública.

Ho deurà fer per no resultar en Sagasta menos liberal qu'els republicans francesos.

De lo qual s'en desprén que república francesa y monarquia espanyola tot és una cosa tractantse de l'óbrer.

A Bèlgica han sigut condemnats varios dels agitadors socialistas dels darrers aconteixements, a tres mesos de presó, y un dels tinguts com a jefes a cinc anys.

Aquesta és la lògica governamental. Es concedeix als amotinats lo que demanan, am lo qual queda reconeguda la rahó qu'ells assistia, y després se n'envian uns quants dels més entusiastes a presiri.

¿Quan farem net d'això de l'ordre ben entès y de las mostrats de la cordura governativa?»

Per las bodas de plata dels reys d'Italia es fan actualment grans festassas a Roma, gastantse molts milions dels recaudats amb impostos del poble italià.

Y els sobirans d'Alemanya són a Roma gastant també en obsequi als reys d'Italia un grapat de milions recollits amb impostos del poble alemany.

Total igual els monarques.

Y total el meteix els pobles.

Y si els uns es posan d'acord pera gastarse els milions... ¿no podrán també posarshi els altres pels efectes del pagó?»

Als emperadors d'Alemanya, en la seva visita a Roma, han anat ha veure el Papa dels catòlics, lo qui els ha rebut carinyosissimament, segons contan els telegramas de la capital de Italia.

Y els catòlics intranzigents, ¿no sobran apendre res en aquesta actitud tolerant del seu papa, que reb a uns emperadors protestants en el seu palau y els mima y els obsequia com a bons amigs?»

Si aquest exemple els dona el papa, exemple de tolerancia envers els que no professan la religió catòlica, ¿per qu'els catòlics y tot el demás clero no el tenen de seguir?»

Aquí si que ve de motillo d'afirmar que, en materia de tolerancia, el clero catòlic, casi sense excepció, es molt més papista qu'el papa.

Y és qu'aquet sab nadar y guardar la roba. Y molta part del clero ja fa temps que neda sense carbasas.

Pels darrers dias de la semana passada va esclatar un petardo pels barris de Sant Pere d'aquesta ciutat, afortunadament no causant cap desgracia personal y si els consegüents sustos pel vehinat.

Seria ja hora de que l'autoritat y la policia siguessin més afortunats en la persecució d'aquests repugnants delictes.

Quan menos pera que quedés provat que cap

defensor am conciencia de la classe obrera pod ser partidari de tals salvatjadas.

A la República d'Honduras hi ha hagut una sublevació, ha guanyat el govern, y seguidament ha fusellat a vintiquatre presoners.

De lo qual es desprén qu'aquesta república és digne de figurar al costat dels imperis de Russia y Alemania.

Per fi poder n'arribarem a entendre alguna cosa de la situació del procés militar format a conseqüencias dels successos del Calvo-Vico.

El matrimoni Gurri-Claramunt, no poguent se conformar, perquè no resolía la seva petició del tot, am l'escrit de contesta a la seva primera instancia demanant la llibertat provisional, en presentaren un altre fara uns quinze dias demanant aclaracions numeradas, y aquest darrer escrit ha obtingut la següent contesta:

«Hay un miembro que dice: «Capitania General de Cataluña.—E. M.—Sección cuarta».—Pasado a dictamen de mi Auditor el escrito de V. número ciento sesenta, de trece del actual, remitiendo instancia de Antonio Gurri y de Teresa Claramunt solicitando que se les ponga en libertad provisional y otros extremos. Y evaluando informe referente a la misma, lo ha remitido en la siguiente forma: «Excmo. Señor. Vista la instancia promovida por Antonio Gurri y Teresa Claramunt Creus, procesados y presos, en causa por el delito militar de insulto de obra a fuerza armada, y examinadas las diferentes peticiones en la misma contenidas, visto lo informado por el Jefe instructor al remitir a V. E. la instancia para su resolución, procedo que V. E., de acuerdo con lo acertadamente propuesto por dicho funcionario, se sirva resolver: Primero: que nada cabe acordar respecto a la petición de libertad provisional, puesto que ya se otorgó por V. E. este beneficio mediante la correspondiente fianza, que ha sido fiada con acuerdo por el autor. Segundo: que no hay inconveniente en admitirle a fianza personal, siempre que el fiador reuna las condiciones legales y responda de la cantidad determinada. Tercero: que no existen responsabilidades civiles exigibles por ahora. Cuarto: que habiendo dispuesto el Juzgado de Instrucción del Norte de esta capital la detención de Teresa Claramunt, visto lo informado en otra causa que le sigue por desórdenes públicas y atentado a los Agentes de la Autoridad, deberá quedar a disposición de dicho Tribunal en la cárcel pública en el caso de obtener, bajo fianza, la libertad provisional por lo que a la causa militar se refiere; y dado caso de quedar en libertad por ambas causas, siempre y hasta que otra providencia en contrario se adopte, podrá de presentarse ante el instructor de la causa militar en los plazos que dicho funcionario determinase. Quinto: que no procede la intervención de abogado por concepto alguno en la causa militar, por oponerse a ello el precepto del artículo ciento cuarenta y cinco del Código de Justicia militar. Y sexto: que como resultado a la instancia de que se trata se notifique el acuerdo a los recurrentes Antonio Gurri y Teresa Claramunt; así como siempre otro más acertado acuerdo de V. E.—Y de conformidad lo traslado a V. como resultado del escrito e instancia citados para los efectos de justicia que se mencionan.—Dios guarde a V. muchos años.—Barcelona veintuno de Abril de mil ochocientos noventa y tres.—Campos. Rubricado.—Señor Teniente Coronel. Jefe instructor, don Enrique Marzá y Diaz Valdivieso.

Es copia de la providencia que se ha notificado en el día de hoy a Antonio Gurri y que se le facilita por haberlo solicitado. Barcelona veintidos de Abril de mil ochocientos noventa y tres.—Enviado FERRAS.

Per lo que diu el transcrit document, se sab qu'en Gurri pod quedar en llibertat desseguida que fassi fiança personal per valor de cinc mil pesetas, y que la Teresa Claramunt està també processada per desórdenes publicos pels meteixos fet, tenint decretada la presó sense fiança.

També es despren dels documents transcrits que pel procediment militar estan processats pel suposat delictes d'insults d'obra a la forsa armada, cosa que verdaderament fa riure; y no podem per menos de creure qu'am tota seguritat seran abolts pel consell de guerra, que, a fi de pronunciar sentencia en aquesta causa, sembla qu'es celebrará cap allà a fins del mes de Maig.

En la causa civil sembla que també està conclòs el sumari, y qu'ha passat ja la causa a l'Audiencia, ahont sembla es dictará sobresseiment, tot a lo menos per algun dels processos.

Tot això s'anirà arreglant després del 1.er de Maig.

Y els perjudicats, diuen, dels que resultin innocents, qui els paga?

Doncs, homes, els pagan... els innocents.

Que per això ells en són y la justicia no és responsable de las sevas equivocacions.

De miseria no fa molt que queya mort aquí a Barceloná, y al mij de la via pública, un home, que va anar a parar al cementiri, y per miseria tota una familia acaba d'intentar suicidarse a Valladolid, si be de tres donas que atentaren contra la seva vida no més n'ha mort una.

Poseume aquets aconteixements al costat dels despilfarros que baix tots conceptes es veuen cada dia, y confessem qu'estem en el millor dels mons possibles...

Pera contemplar tota classe d'injusticias.

L'Audiencia de Tarragona ha condemnat a dos companys de Reus, Tomás Sugranyes y Teresa Vallmosell, a quatre mesos d'arrest pels successos ocorreguts pel Maig del 91 en la darrera d'aquestes ciutats.

Podrà la justicia en aquesta causa haver quedat més o menos castigada; però lo que és temps de pensarhi es que l'ha tingut.

Y l'oporunitat de la condemna també es demostra per esser dictada arrán del 1.er de Maig d'enguany.

Y per cert qu'els càrregos més grossos dels testimonis d'idem, foren los de considerar al company Sugranyes com quefe y director dels anarquistas de Reus.

Peró, senyor, ¿quan redimontri aprendre a saber que vol dir anarquisme a lo menut als qu'es permeten el luxa de condemnar als seus partidaris?»

Lo menos qu'es pod exigir a un jutge és que sàpiga per que *ajusticia* als que condemna.

El jutge corresponent de Madrid ha demanat permís al Senat pera processar al Sr. Bosch y Fusteguerras, ex-arcaide conservador de la vila de l'os.

Y es creu que el Senat denegarà el permís.

Y farà molt ben fet.

¿De quan ensa es tindrian de perseguir las irregularitats, essent fetas per grrraans politicos?»

Allò de la moralitat patrocinada pel darrer arcaide dimitent de Madrid, ha resultat un pegat en un banc, y dels grossos.

Segons contan, el bon senyor comte de Sant Bernardo estava disposat a *sacrificarse* continuant algun temps d'arcaide de la vila y cort, sempre qu'en Sagasta li donés formal promesa d'*ascendirlo* a ministre així que deixés l'arcaldia.

Tant de *sacrifici* no va ser acceptat per l'home del tupé, que contan va clavar-se a riure al sentir tals pretensions, y no va deixar *sacrificarse* per la patria... que seguix a la cintura.

¡Bona està la moralitat i el desitj de *sacrifici* de certs nobles senyors!

Las autoritats de Puerto Rico han gastat més de cinquanta mil duros pera rebre dignament als infants que van a l'Exposició de Chicago a representar l'Espanya.

¡Viva el rumbol!

Si aquestas autoritats tinguessin de pagar aquets gastos de la seva butxaca y am diners qu'ells meteixos haguessin tingut de guanyar treballant, ja seria tota una altra cosa.

Grans escarfallis està fent la premsa burgesa per la reccitit dels tribunals inglesos, qu'acaban de condemnar a sis mesos de presó a una de las més aristocráticas damas del Regne Unit, la duquesa de Sutherland.

En primer llog, aquesta estranyesa no fa més que demostrar que *lo natural és no ferse justicia* contra els poderosos.

Y, segon, que si lo qu'ha fet la duquesa es paga am sis semanas, comés el meteix acte per un proletari, poder li hauria costat sis anys.

Es tem més: la duquesa s'ha posat molt malalta pera eludir l'anar a la presó, y molt verà qu'al final no pagui el poto alguna minyona de servey qu'exerceixi de duquesa en comissió per sis semanas.

El próxim diumenge, a la tarde, es celebrará un *meeting* anarquista a Horta.

Las multiplicadas ocupacions del director d'aquest periódic, J. Llunas, y el tenir d'escruiure el próleg del llibre *Justo Vires* y l'estudi y formularis pera fer ós dels drets d'associació y reunió consignats en las lleys, han fet del tot impossible la publicació del citat llibre pel 1.er de Maig, com haviam anunciat, tenint de tardar uns quinze dias més a lo menos pera puguer donarlo a la llum pública.

Els dias de més que fem esperar als nostros electors, de sobras quedarán compensats per la més atenció que podrém posar en la confecció dels diferents treballs que acompanyarà al de l'amig Lorenzo.

ENTRE MARE Y FILL

(DIÀLOG HISTÒRIC)

—¿Que tal, noy? Ja has trobat feyna?
 —No, mare, no n'hi trobat.
 —Si que, empen, anem bé! Creume, noy, anem molt mal! Si no miras d'un modo ó altre de que pugas treballar, no sé ane que arribarem.
 —¿Que hi vol le? conformista.
 —És qu'ens ian en tingues, jo et juro que per ma part no et duria cap malícia, però, fill, tu també t'abe qu'el forn ó bé la taverna, si et fan, volen cobrar així qu'arriba el disaspte.
 —Com està (humanitat)?
 Bé, mare, no sé anem bé!
 Ja sab que quan ting treball treballa tot lo que pug; y si per fatalitat, are em trobo sense feyna, i en ting una pena gran, no és qu'en tinga jo la culpa.
 —Aquet ditje, ho de Mag serà la nostra desgracia.
 —O u'atremey pel nostro mal.
 —Com qu'el jove d'avuy dia us deuseu ensarronar per tres ó quatre sarrazres que, mentres ells van ben farts, nosaltres, setes, cap culpa, hem de pagar els pats tres-cats!
 Quan nosaltres eram joves aixó no passava may!
 Huija! Ni sabiam qu'era! Un cop eram al treball...
 —Ja ho sé, mare, ja ho sé: un vé quant lo vries.
 Mex, t'embre se de ho sab, que vostés, quan eran joves, eran maginas de carn que nit y dia am desfici, derramant suor y sang, treballavan, treballavan per cobrar un peset jornal, que molts cops preu no en teniam per poderse alimentar.
 —Nosatres...
 —Permetim, mare, Sé també que temps passats (y dispono l'expressió), eran tots un temps, y com á tals procedian, ja que tot el seu afany se reduhia á que... l'amo tingués més gros capital, y mentres qu'ells am riqueza an'és seus fills feya grans, donantlos á tots carrera, fentlos anar ben mudets... els fills de vostras entranyas (pobres! fins patian fam, y no es ben trist y ridícul veure ésta desgracia?)
 —Si qu'ho és, mes, que vols ferhi?
 Aixó ha estat sempre y será...
 —(Doncs aixó precisament, fins derramant nostra sang, és lo qu'hem de destruir.
 —Aixó no ho lograreu pas!
 —Aixó és lo que vosté ignora!
 —Jesús, y quantas disbarats! Le que sup avuy dia (joves una colla de babaus, que per quatre tarabanas us deuseu en a ar demaneu un impossible: aixó de ser tots igual...
 —Ho logran, y u n p drán, y no tant vol l'alta, volém que regni justícia, destruir tot lo qu és fals; no volém ser, com aim are, uns miserables esclaus, que per só no ha nascut l'home; volim tenir libertat.
 —Volem que, ja que tenim el deber de treballar, tenir un dret á la vida, qu'és, á la fi, un di-el sagrat.
 —No és ben trist que vosté, mare, que després de quaranta anys qu'ha treballat nit y dia, cobrant un modest jornal, portant una vida dura, qu'are qu'és trobe en el cas qu' á causa de la vellesa inútila és pel treball, tinga d'anar á un hospici á viure de caritat?
 —És clá qu' aixó és molt indignel!
 —Vea, donca, com el nostro ideal (qu' á la fi ha d'acceptarlo tothom que viu del treball) tant sols preten destruir aquestes actes deporants. Si en bon hora els nostros aris també haguessen propagat lo que nosaltres fem are, no hauriam d'ana' impinerant feyna per... l'amo de Deu, com hem de fer á cada pas.
 —Bé, ja veig que tens raó. Propaga els teus ideals, ja que veig qu'és una cosa en bé de l'humanitat; y si et cases y tens fills, de cor t'ho agrairán; però, am tot, et recomano

que regis si pots trobar feyna, perquè els diu volan am molta celeritat, y la patria, ja ho sabs nov, sempre demana menys?

J. MIA R.

Nostro amic Francisco Bargués, de Guissona, que, com recordaran els nostros lectors, fou processat junt amb altres pors haver concorregut á un enterró catòlic amb el pendó del coró d'aquella liberalíssima vila, acaba de ser absolt am tots els seus demés companys de causa per l'Audiencia de Lleida.

De primer s'els acusava d'escarnir al dogma, que sembla é el delictic am qu'ayuy és vol pagar á pel y á repel á tots els lliurepensadors. Mes com aquet delictic hauria tocat al Jurat, y allí no es deuria creure que passés lo qu'am nosaltres ha passat en la liberal Barcelona, es va canviar el delictic com en la causa d'Allella, y es va acudir després als processos de resistència á l'autoritat, veentse per aquet concepte la causa devant del tribunal de dret, que, no obstant y els desitjos dels clericals de Guissona, ha absolt als processos, am gran regosit) de l'element liberal d'aquelles terres.

La nostra felicitació á l'amic Bargués y als seus companys.

No tot tenen de ser jurats com el que va pronunciar veredictic de culpabilitat contra LA TRAMONTANA.

Y quina sentència á que van donar flog poder que primer cegin qu' cumplerta vegin.

Dugas senyoretas de l'aristocracia madrilenya, am sombrero y carregadas de cintas, llasos y tota mena de perfilsos, van toparse l'altro dia al carrer d'Alcala de Madrid y van anar á trompada neta, de modo que qualsevulga pescatera ho hauria envajat, quedant els gorros per terra, desulladas las flors que portavan y estripadas de per tot.

A l'espectacle hi faltava un detall: que l'una á altra haguessin pretingut pegarse por do mais pecado habia.

Com qu'és tractava de rivalitats amorosas entre gent d'upa, l'espectacle hauria resultat molt més divertit é interessant.

Y sobre tot més risós.

A Girona, no sé si pera fer ploure ó pera fer plorar als liberals, van organisar rosaris de l'aurora y altres distraccions piadosas, am sermons tant solans lets per certs misionistas, que de cop y volta van dir á las donas qu'alli ja estavan de massa, qu'ansessin á rentar els plats, qu'ells allí no hi volian més qu' homes, y com més morruts millor (textual).

Jo no sé per que será que demanin homes morruts á l'iglesia. Será que la fe entra pels morruts?

Vaja, senyors predicadors, fassin la cosa amb un aixut més de talent, ó sino, ens farán escapar algun estirabot anticatólic... y jurant doze horas... ens sortirán més denuncias y condemnas qu'ens reventarán de viu en viu.

Aixis, doncs, per la part qu'ens tocan, fassin el favor de no ferho tant malament!

Al rector de Tuy, el jutje municipal l'ha condemnat á pagar cinc duros de multa per haver pres part activa en varias esquellotadas.

Consequencias de no cuydarse exclusivament de la seva feyna y de fiarse allá ahont no el demanan.

¡Eyl! Suposo jo qu'en aixó de las esquellotadas no deurian demanarli.

A Saragossa s'ha suicidat un jove perquè la seva familia el feya estudiar per capilla sense ell tenirhi voluntat.

Consequencias de la santa intransigencia de molts fanátics.

Y que sembla mentida que pugui arribar á l'extrem de que uns pares obliguin al seu fill á suicidarse.

Dos individus, periodistas per més senyas, s'han suicidat á la torre Eiffel de París, tirantse

l'un daltabaix y clavantse un tiro de revolver l'altre.

Els dos sembla que pretenian ester personas d'altura, y, no haventho pogut lograr en vida, han anat á buscarla morint.

Sempre las manias han sigut altament perillosas.

A Madrid s'ha escandalitzat l'opinió pública perquè una noya pobre y soltera s'ha venut un fill á una senyora per trescents duros.

Y jo m'escandalizo molt més del motiu que poderer hagi obligat an aquesta senyora á comprar una criatura.

Y encare més de que, mentres la pobre venedora, per miseria, sigui á la presó, s'estigui tranquila la compradora sense poguerla descubrir la policia.

Sempre els neulers de la justícia demunt de las costellas més debilis!

També á la provincia de Saragossa s'acusa á un altra dona d'haverse venut un fill.

Y també allí está, com á Madrid, detinguda la presunta venedora pobre y no es troba la suposada compradora rica.

Meteix mal, meteix remey.

¡OH LAS LLEYES!

L'honorat obrer, qu'am martiri, y per no morir de fam, robe un pa, l'agafarà y el portaran á presari. Y el burges que roba y mata, però mata moralment, li atiaran un monument, honorant sa memoria grata.

Aquestas són, en vritat, demá qu'existen el món, las lleys que, pel nostro alfront, regeten la societat!

Lluís Malt

TRENCA-CLOSCAS

M. LLINSON SUSEA LLEIDA

Formar amb aquestas lletas el titul d'un monibeg catalá y el nom y apellido del seu autor.

R. MILLOS

GEROGLIFIC

SAGASTA S IT

J. ORDEL BORDO

SOLUCIONS

á LAS CANONAS DEL NÚMERO DERRER Xarada: Tin-ter. Simbolis: Ripoll.

Imprenta de L'Avenc, Ronda Universitat, 4, Barcelona

PRÓXIMO Á PUBLICARSE

JUSTO VIVES

episodio dramático-social por A. Lorenzo precedido de un prólogo titulado

Literatura Obrerista y seguido de un Estudio y Guia para hacer uso del

Derecho de Asociación y de Reunión según la ley

con formularios para toda clase de peticiones y avisos que tengan relación con el ejercicio de los derechos consignados en las citadas leyes, por J. Lluñas.

Un tomo de unas 300 páginas aproximadamente, buen papel, esmerada impresión y elegantemente encuadernado en cartón y tela

UNA PESETA

SECCIÓ D'ANUNCIS

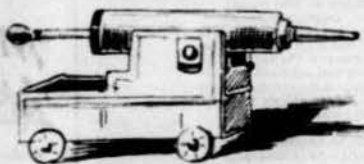
BANYS FLOTANTS amb aygua á coll y peu aixut

Aconstant l'època de las calors, uns quants empresaris de fama fan portar á Barcelona tres establiments especials d'hidroteràpia burgesa, que s'establiran prop de la boca del port y enllàran la Rambla, disposats á proporcionar dutxes públiques per cap diner, de Pelayo á Pelayo, ó siga desde l'establiment á la plassa de Catalunya.

Pels proletaris que pateixen dolor de butxa y fluixedat de ventrell, hi han sorros de l'hera que s'administren gratis.

¡Aprofitat la gana!

Aquest any l'empresa tem perdre diners per falta de visites.

XERINGAS KRUP

pera curar radicalment el mal de calaix á la burgesia

Durant tot el dia 1.º de Maig s'en tindran de preparades en molts edificis públics de las més grans ciutats d'Europa y America, á fi de puguet donar alguna ajuda als que, trobantse que no poden anar tal com estan, pretinguin posarse un xiquet menos malament.

Els efectes d'aquet remey ja els sentirèm á dir un altre any.

Bolets especials del mes de Maig

Tres barcos nacionals han arribat al port de Barcelona qu'en van ben provehuts y desitjan repartirlos á domicili.

ES NECESSITA un camalió pera treginar la por de certs burgesos aixis que s'acosta el 1.º de Maig.

Informes á can Jan Petit com balla, carrer de Notarrossis.

Gossos de presa

Uns quants burgesos acomodats en sollicitan alguns no més pera mantenir-los cada 1.º de Maig.

Pera més detalls dirigir-se á la plassa de l'Egoisme, parada de carretons sense número.

PERDUAS. S'ha perdut la vergonya de molta política, y en particular la dels reaccionaris. Els interessats no reclamaran res de qui la trobi, perquè amb el temps que fa qu'es passan sense, ja no creuen necessària may més.

VOTS Els presentos diputats del partit socialista obrer espanyol sollicitan de la classe obrera que fassi el favor de votarlos, encare que no més siga per regidors, perquè ja estan cansats d'anar en candidatura per pares de la patria y obtenir els vots am conta-gotas, quedantse amb un nas més llarg que las ganas de ser personatge qu'els correca, amb el ben entès de que si no s'els vota prompte per qualsevolga cosa, renunciaran generosament á la mà de Leonor, y el treballador tindrà l'avor de perdre totes las esperansas de poder emanciparse.

Per més informes dirigir-se á las urnas en las próximas eleccions municipals.

Marca de fabrica

Privilegi real y exclusiu

A LA LEGALITAT AGENCIA DE NEGOCIS BRUTS

AMB AUTORISACIÓ ESPECIAL DEL GOVERN DE LAS CONSERVAS Y APROVACIÓ DE LAS

Cambras de Robeig y Pilleria

establerta per escriptura pública otorgada en el pati de la Gardunya pel notari passant per ayguadent D. Guindilla Dregot y Malome, llicenciat en may jurisprudencia, batallier tretze vegades, gran creu de Quisquencolita, y procurador per ell y tots els seus vicis.

*** Capital social: 24 horas diarias de renda ***

President: EXCM. SR. D. ALACRÍ MINAL DE TALLAT y DE COSTUM, MARQUES D'UNGLANLLARGAS, DUC DE L'AFABERÍA, COMTE DEL RAPIFART, BARÓ DEL RUCAM, CAVALLER DEL CABREU D'EN TRENTA-CLAUS, DIPUTAT PER OPOSICIONS TUFINERAS, EM-INISTRRE DE CRUTA, ETC., ETC.

Aquesta importantíssima societat anònima manté estretas y cordials relacions am tots els més grans homes que governan els pobles de tot el món, y per lo tant s'encarrega de tota mena de negocis bruts y causas perdudas am la seguretat de que farà nets els primers y goanyarà las segonas, cobrantse no més un 100 per 10 de comissió.

Especialitat de la casa: Corretatge d'esquirrels pera fer guanyar huelgas á la burgesia, y denuncia d'obres quisquillosos ó revolucionaris.

Domicili social: Gran plassa de la Ignominia, n.º 100, cantonada al carrer de l'Authoritarisme, devant del palau de la Injusticia y sota meteix del campanar de l'Explotació.

CODONYAC ESPECIAL

AM PERFUMS DE GALLINA

¡Proposit pera fer passar la por del 1.º de Maig y evitar un desastre á las calas

Util á tots els burgesos que creuen qu'els anarquistas s'els tenen de menjar las criaturas per aquesta diada.

Preus convencionals. De venta á cal Afartapobres, carrer del Canguelo, sostre mort prop dels fogons.

TOS

Pastillas per curar la de ventrell, fetas de pasta de dejunis y essencia de Maldecor, fórmula del doctor Matapobres y elaboradas en la farmacia del Sr. Cassussa. Curan además de mal de ventre punxagut, ulti de poli al cervell y duricias á los bertran.

De venta á can Gana, fabrica de monjetas cuytas del poble de l'Esquirol.

Ganga

S'avisat á lo bo y millor de cada casa que vulgui trobar feyna de gandul á l'ahó de nou rals diaris y las gangas, que abans del 1.º de Maig s'admeten proposas per entrar al honorable cos de la pudó, am l'escalafont obert de cipayo, burro, llasser del carretó dels gossos, fins á la categoria de butxi.

Dirigirse á can Tragaderas, carrer de la Moltabarra, escaleta fosca, primer pis sortint dels llims.

Petardos

CARREGATS AM DINAMITA SORDA

¡proposit pera fer salvar contra la burgesia

No tant sols no causan cap dany á ningú aquets petardos, sinó que, pel contrari, proporcionan satisfacció y descans á qui els dispara, y qui els sent no fa més qu'arreplegarne més amb el nas qu'amb un cabàs, però li causan gracia disparats á temps y casi sempre fan riure.

D'aquets no en gasta la pudó, per més qu'en fassi. Fabricas al Ventrell, diposit á la plassa de las Derrerrias de l'home y despai general per tot arreu.

Nota.—No s'admeten encàrregs ni es despatsan l'un dia per l'altro.

Gran Exposició

(de pendre mal)

projectada pel més bo y granat del fusionisme desde dalt del candelero espanyol

Consistirá aquet gran certamen en impedir que la gent pugui anar tranquila per la via pública, sembrantla anticipadament de llevors: de la pudó y caps d'arregada am tricorns, que pera garantir el dret de manifestació procuraran fer anar de tori á tothom que vulgui manifestarse.

De venta per tot arreu.

À LA TORRE!!

Als que vulgian anar á pendre las ayguas abans de comensar l'estiu, s'els fa assaber qu'al carrer d'Amalia d'aquesta ciutat hi ha una Torre am vistas á la Gardunya y als jardins del pati dels Corders, que s'en llogan habitacions á quatre y á sis rals diaris per barba, sense contar las propinas, que pujan molt, á proposit pera passarli el mes de Maig.

Despaig á la via pública, plassa de la Huelga, cantonada al carrer de la Pudó.